

Každoroční Víno Tour v září jsme letos rozdělili na dvě části. Na tři dny v Mikulově a tři dny v Šatově. Organizace byla trochu chaotická, protože hlavní vůdce našich výletů zemřel na jaře při maratónu v Praze. Já jsem čekal 17. září na odvoz až do oběda. Logicky byla tedy první zastávka v Pavlicích v uzenářském ráji. Zde jsme se posilnili držkovkou, nakoupili klobásy a přes zapikolované Znojmo, kde se odehrávalo Znojenské vinobraní jsme dojeli do Šaldorfu. Zde jsme koupili u Nápravových poslední červený burčák a u Míkové světlý burčák. Ještě jsme dojeli do Věstonic odkontrolovat naší oblíbenou zastávku s červeným burčákem. Bylo otevřeno. Ale už jsme nic nebrali, protože kromě jedné petky, kterou jsme cestou zdolali, jsme měli dalších pět. V Mikulově jsme našli objednané ubytování v penzionu Fontána, ale podle očekávání byl předvoj někde na večeri. Zašli jsme do pivnice pod penzionem, kde jsme si dali pivo a utopence. Nějaká rozjařená parta z hudebního automatu loudila písničky od Tří sester, takže k výborným utopencům hrála i dobrá hudba. Nicméně i když jsem SMS signalizoval předvoji, že jsme zapadli do putyky a nemusí tudíž pospíchat s klíči, za chvíli byli u nás. Dali jsme druhé kolo piv a šli jsme vybalovat auto. Večer jsme poseděli při hostině z našich zásob a dlouho po půlnoci se šlo hajat.

Na neděli jsme si naplánovali výlet do Valtic. I když jsem tomu nevěřil v půl desáté jsme už byli na kolech. Sice jsme blbě odbočili hned na začátku, ale to nám nevadilo. S jednou zastávkou na burčák jsme dojeli do restaurace Avalon ve Valticích. Bylo plno, ale personál nám zajistil do půl hodky místo. Jídlo bylo výborné a po pár pivech a paňácích se nám těžko zvedalo. Sylva odpadla, a přisedla do

doprovodného vozidla. Dále jsme jeli v pěti. Šlápli jsme do pedálů a za chvíli jsme byli v Mikulově. Večer jsme zašli do hospody Sv.Urban. Byli jsme ještě z Valtic docela překrmení, a tak většinu jídla jsme nechali. Večer na základně se mi podařilo šikovně převrhnout plnou sklenici červeného vína na holky. Plná dávka, jen to na nich teklo. Opět jsme lehce pokecali do rána.

V pondělí opět kolová směr Pavlov. Nekolaři šli na Dívčí hrad. Stále jsem se nemohl rozdýchat, takže jsem byl trochu brzdou. Zastavili jsme se v Klentnici na Faře, kde jsme si dali jen kafe. Docela se Fara každý rok zmáhá. Na zahradě byla na nabíječce Tesla, tak jsem ji očumoval. Ještě jsem tenhle elektromobil na živo neviděl. Zvednuli jsme se a pokračovali na Pavlov. Před Pavlovem jsem minul přejetou srnu a jen co jsem se dostal nad horizont naskytnul se mi obrázek: kluci obíhají auto na heveru, nasraná ženská se založenými rukami před autem. Rezerva byla nějaká zarezlá, takže nešla nasadit na náboj. Asi manžel nebo přítel se snažil s Milanem kolo šutrem nabouchat, ale pořád byly šrouby krátké. Poradil jsem jim ať si vezmou olej z měrky a pořádně to promažou, což nakonec pomohlo. Dostali jsme za výměnu dvě stovky a pokračovali jsme v krasojízdě. V Pavlově jsem přesvědčil grupu, že dáme oběd v hospodě naproti obecnímu sklípku. Byla to dobrá volba, protože guláš a řízek byl vynikající. Obsluhovala nás dívčina,

která měla dost odstáté uši a byla s ní legrace. Skupinu z Divčího hradu jsme nasměrovali do hospody, dali si pár fernetů a pokračovali jsme na Věstonice. Silnice byla zavřená, ale kolem vody se dalo projet.

Ve Věstonicích jsme zastavili u našeho oblíbeného sklípku, kde jsme v burčáku propili ty dvě stovky, co jsme dostali. Za 50,-kč jsme dostali snad 2 l džbán. Když jsme se posilnili, pokračovali jsme už přímo podél státovky na Mikulov. V pivnici pod naším penzionem jsme si dali utopence s pivem a zalezli jsme do základny. Snažili jsme se dopít nějaké přebytky, protože na druhý den jsme se přesouvali do Šatova. Podle plánu měly spolužačky jet domů, ale nakonec ještě jeden den chtěly strávit v Šatově. Ubytování jsem zajistil, ale na 4 pokojáku. Nominoval jsem se s Adym jako příležití.

V úterý ráno jsme se zabalili, nechali auta na dvorku a šli jsme se podívat na Kopeček. Počasí zatím bylo slunečné. Nazpátek jsme si dali oběd v restauraci nad Fontánou. Chtěli jsme si dát hotovky ale číšník nám řekl, že na ně budeme dlouho čekat. Většina z nás si dala menu, ale hotovky byly taky brzo. Měli pivo Guinness a Velveta a nikam jsme nepospíchali. Domluvili jsme se, že se na večer potkáme v Šatově a rozjeli jsme se na Znojmo. Naše osádka se stavila za Mikulovem v rybárně. Každý si dal jednu uzenou rybičku ke svačině. Cestou jsme se

zastavili v Havraníkách u stánku Znovína. Ochutnali jsme pár vzorků a ofotili jsme si náš loňský zápis v kronice, kdy s námi ještě jezdil zesnulý spolužák.

Do Šatova k penzionu Poppovi jsme dorazili před šestou. Po ubytování jsme šli na ochutnávku do sklepa. Díky informačnímu šumu nebyla večere, na kterou jsem naší skupinu navnadil. Hladoví jsme se vrhli na obložené mísy podané k vínu. Po ochutnávce jsme si při víně domluvili cestu na druhý den. Prosadil jsem okruh přes Retz, o kterém jsem tvrdil, že je to pár km. Loňský záznam cesty z navigace Garmin však hovořil o necelých 60km. Ale plán byl schválen.

Ve středu jsme se ráno rozloučili se spolužačkami, které musely mít kruhy pod očima z mého chrápání, šlápli do pedálů k vinnému stánku v Havraníkách. Byl zavřený. V Hnanicích jsme rovněž nedostali ani kapku a tak jsme za chvíli dojeli do Retzu. Měli jsme u sebe eura, ale ani zde jsme se nechytli. Díky tomu, že jsme se nikde nezasekli, poměrně brzo jsme zabrzdili v Šatově v hospodě u Fandy. Objednali jsme si znojenskou s rýží. Když nám byla trochu polotučnou dívčinou přinesena obrovská porce jídla, pronesl jsem větu : "to je tedy material.." Provozní, která nám zrovna nesla další piva se mě zeptala, jestli jsem tím myslel její obsluhující dcerku. Odpověď Ano i Ne, byla stejně špatně. Na závěr jsme dali opět pár Fernetů a pokračovali jsme dál. Ve

Chvalenicích opět žádný otevřený sklep a v Havraníkách, kam jsme dorazili, nebyl stále stánek v provozu. Dojeli jsme na základnu, hodili se do gala a šli jsme na večeři k Fandovi.

Tentokrát jsem si dal malé kolénko na prkně, které bylo opět výborné. Provozní tvrdila, že je to novinka v menu, já jsem jí sdělil, že za novinku nepovažují málo porce za loňskou cenu. Večer už jsme ani moc nepili, domluvili jsme okruh přes Znojmo na Šobes a šli jsme brzo spát.

Čtvrteční ráno bylo slunné a první cesta byla ke stánku v Havraníkách. Bylo otevřeno. Dali jsme se pár skleniček a pokračovali jsme do Znojma. Koupili jsme si jednu petku burčáku, kterou jsme v místním parčíku mezi bezdáci vypili. Ady měl zase jeden ze svých nekonečných hovorů, takže jsme mu dali mapu a po jedné upřesňující informaci od městské policie jsme se rozjeli na Hradiště. Jelikož jsem se kochal, domluvil jsem se s výpravou, že aby se na mě pořád nečekalo, že sraz bude v hospodě v Lukově. Když jsem tam dorazil, hospoda byla zavřená a nikdo před ní nečekal.

Zavolaal jsem Adymu, na kterého jsem měl číslo, ale telefon byl nedostupný. Pokračoval jsem na Šobes, kde rovněž nikdo nebyl. Stánek byl otevřen a tak jsem si koupil flašku Savignomu. Stejně museli kluci kolem mě projet. Kecal jsem s provozním a lidmi, kteří tudy projížděli. Při vypité půlce flašky dorazili kluci. Nadávali, že jsem jim zdrhnul a že mě museli hledat. Tím jsem způsobil, že jeden zabloudil a druhý si rozmlátil na kole hubu. Další vtipnou informací bylo, že Ady, který s námi vyjel jen na tenhle jediný den, byl po našem odjezdu z Buloňského parčíku okraden bezděčí o svůj prehistorický mobil. Převážnou část dne strávil jejich stiháním a pak na oddělení policie. Mobil nezískal a tím přišel o své kontakty. Večer jsme mu věnovali darovací list s našimi mobilními kontakty. Opět jsme navštívili Fandu, kde jsme si dali večeři. Personál byl už jiný, ale jídlo ušlo.

V pátek jsme ráno zabalili, své věci naložili auto, a po nákupu několika petek burčáku v Šaldorfu jsme se rozjeli ke svým domovům. Naše osádka se zdržela v Pavlicích držkovkou a nákupem klobás. V Pejru jsem byl vyhozen po druhé hodině.